

מחקר גרעיני

זאב בר אילן

הסיפור הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון, לבני אדם חיים או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות. @

פרק ראשון

מישל פקארד עמדה על הרציף של עיר הנמל הצרפתית "לה בר" והביטה בעיניים דומעות על האוניה עצומת הממדים שנשאה על חרטומה את השם "אליזבת". על הסיפון עמד בעלה סימון (שמעון) פקארד, יחד עם מאות נוסעים אחרים שנופפו ידיהם לשלום ולפרידה. עשרות סירות הצלה היו קשורות לצידה של האוניה. לאחר זמן ארוך של המתנה האוניה השמיעה צפירה חזקה. זאת הייתה האות שהיא עומדת להתחיל בנסיעתה. שתי ספינות גרר סחבו אותה אל מחוץ לנמל. אז היא הפעילה את מנועיה במלאו העצמה והחלה בהפלגה אל מרחבי האוקייאנוס האטלנטי. מישל החזיקה ביד את הממחטה שלה וניגבה מדי פעם את דמעותיה. היא אהבה את בעלה עד שיגעון. פרופסור מישל פקארד היה חוקר בכיר ומפורסם של פיזיקה גרעינית ועובד קבוע של קירית המחקר של אוניברסיטת ע"ש בן גוריון שבבאר שבע. הוא נסע לסדרת הרצאות בארה"ב באוניברסיטאות שונות בארץ ענקית זו. מישל השאירה בבית את שני ילדיה עם הסבתא והצטרפה אל בעלה ללוות אותו עד ההפלגה. הזוג טסו קודם כל לפריס לביקור קרובים, משם לקחו רכבת ללה בר. לפני כן היא ניסתה בכל כוחה להניא את בעלה מלנסוע בים. היא הייתה עדיין תחת ההשפעה של סרט אימה בשם "טיטניק" שראתה לפני כמה שנים בקולנוע וחששה שמשהו דומה, טרגי ואימתני עלול לקרות גם לבעלה.

לו היה קשה לשכנע אותה שהאסון ה-"טיטניק" קרה כמעט לפני 100 שנה, והיום זה לא יכול לקרות. "היום", הוא הסביר לה "האוניות החוצות את האוקייאנוסים מצוידות עם מיטב השכלולים של הטכנולוגיה המודרנית. חישנים רגישים ומערכת רדארים משוכללות יכולות להתריע על כל סכנה אפשרית וכמובן על הימצאות קרחונים צפים בים." "אותו דבר בדיוק", היא התריסה "טענו המהנדסים שבנו את ה'טיטניק'", כי האוניה "unsinkable", (לא יכולה לטבוע בשום אופן) ובטוחה ב-100 אחוזים כנגד כל צרה. "הביטי יקירתי, נכון ששום דבר בעולם לא יכול להיות בטוח במאת האחוזים. כלל זה חל על כל כלי התחבורה, ובראש ראשונה על המטוסים, גם מטוס יכול ליפול. אך אני לא יכול לסבול את הצפיפות במטוס ולשבת 10 שעות במקום קלסטרופובי, בלי יכולת לזוז הרבה. אומנם מגיעים הרבה יותר מהר ליעד. אך באוניה זה כיף, יש מקום בשפע, יש חברה, יש חצרות, בתי קפה, אוכל משובח. אדם יכול לטייל להנאתו על הסיפון. האוויר צח והאווירה נהדרת." לבסוף הוא הצליח לשכנע אותה על הפלגה באוניה. "נו טוב", היא אמרה ספק בצחוק, ספק באירוניה "אולי יהיה לך סיכוי לפגוש שם על הסיפון את קייט וינסגלט." (השחקנית הבריטית היפיפייה מהסרט "טיטניק"). הוא השיב לה באותה הנימה "לצערך לא אוכל להראות לה את חוברת הציורים שלי מלאה עם דמויות של נשים ערומות, כמו שעשה ליאונרדו דה קיפריו, והסבריי על הפיזיקה גרעינית ישעממו אותה עד מוות."

השניים, מישל וסימון, הכירו זה את זה, לפני שנים רבות, באוניברסיטת סורבורן שבפריז. הוא היה אז סטודנט צעיר יפה תואר, עם הופעה מרשימה, שחרחר, בעל שערות מתולתלות, אך היה מאוד מפוזר לפי התרשמותה של מישל. היא הייתה סטודנטית לרפואה, יפה, חרוצה, מסודרת וממושקפת. שניהם נולדו בפריז למשפחות יהודיות ממעמד הזעיר בורגני. האוניברסיטת תמיד היו כר פורה להיכרויות בין הסטודנטים במקום: במסדרונות, בקפיטריות, בספריות ואיפה לא. כך סימון הכיר אותה ושניהם נשאו חן האחת בעיני השני מההתחלה. "אתה תהיה פרופסור, זאת אני קובעת לפי פיזור הנפש שלך", היא העירה לו בצחוק "אתה מסוגל לזכור את תורת אינשטיין בעל פה, אך אין לך מושג איפה השארת את התיק שלך, או מה אכלת לארוחת הבוקר." "טוב", הוא השיב לה "כי לפחות אני זוכר היכן הנחתי את המטריה שלי..." העיר פריז, בשנות ה-80 של המאה שעברה, עדיין שמרה על ייחודה בתור אחת הבירות היפות, התרבותיות של אירופה, בטרם הייתה נתונה תחת ההשפעה של ההגירה של המוני מהגרים שהציפו אותה אחר כך. מהגרים אלה, רובם מוסלמים, השאירו חותמם על כל צרפת ובמיוחד על פריז וגרמו לבעיות אתניות ולסכסוכים רבים במדינה. מישל וסימון טיילו הרבה ביחד בכל חלקי העיר, אך המקום החביב שלהם היה בית קפה, או ביסטרו בשם "לה בוהמה" במרכז העיר. שם השניים בילו שעות בחברה עליזה וטובה של אינטלקטואלים, שחקנים, סופרים, ואנשי התיאטרון. הם לגמו שם כמה כוסות בירה, סיפרו בדיחות עסיסיות וקצת רכילויות וצחקו הרבה. כעבור שנתיים הם התחתנו בטקס נשואים מפואר על טהרת המסורת היהודית. במשך השנים נולדו להם שני ילדים, פליפ וסנדרה. הזוג פקארד ביקרו בישראל ולאחר שלשמעון נודע שיש באפשרותו להשיג משרה באוניברסיטת בן גוריון ולהובטח משרה בבית החולים "סורוקה"

הסמוך בבאר שבע, הם החליטו לעלות ארצה. יותר מאוחר גם ההורים הצטרפו אליהם. בהגיעו לארץ פקארד התגייס ל צ.ה.ל. ושירת בו שנתיים.

פרק שני

לפני נסיעתו ארה"ב שמעון פקארד הוזמן אל משרד הביטחון למשרדו של אלוף משנה רגב, מי שהיה ממונה על קשרי החוץ של מדינת ישראל. האיש שוחח אתו ארוכות. בין היתר הוא אמר לו: "אתה איש חשוב ויקר לנו, שמעון. מאחר שאתה עוסק בענייני אטום, אפילו רק באופן תיאורטי, בכל זאת יהיו גורמים עוינים שם, מעבר הים, אשר יראו בך מישהו שכדי להם לשים יד עליו. זה מחייב משנה זהירות. אתה תהיה תחת השגחה מתמדת של כוחות הביטחון שלנו. יוצמדו אליך שומרי ראש גלויים וגם סמויים. אולם אתה עצמך צריך להיות ער לסכנות האורבות לך." "האם אוכל לבלות במקומות פומביים, כמו מסעדות, ברים?", שאל פקארד "אוכל לבקר בתיאטרון, לטייל ברחובות?" "תוכל לעשות כל זה, אך שוב תפקח עיניך לסביבה. ניתן לך אקדח אישי. אתה יודע איך להשתמש בו?" "בוודאי" חייך שמעון "הרי שירתו בצבא."

בהגיעו לניו-יורק, הדבר הראשון שעשה היה להתקשר לרעייתו כדי להודיע לה על הגעתו בשלום. מהנמל הוא נלקח בלימוזינה מפוארת שנשלחה על ידי אוניברסיטת ייל (Yale) שהסיעה אותו למלון, "ואלדורף אוסטרין". ההרצאה שלו הייתה אמורה להתקיים רק למחרת, כך שנותר לו מספיק זמן לנוח ואפילו להסתובב ולטייל להנאתו ברחובות העיר הצפופים, המוארים במיליוני נורות ניאון צבעוניים. מהרגע הראשון הוצמדו אליו שני מלווים סמויים. הוא נכנס לחנויות ותהה על השפע הלא יתואר של הסחורות שעמסו שם את המדפים. בחזרו למלון הוא התקשר למישל ומסר לה את רשמיו על העיר הסואנת. בין היתר הוא סיפר לה "את לא יכולה לתאר כמה בחורות צעירות וחינניות עוברות שם בסך ברחובות Broadway, יותר מאשר ב 'Elise Camps' בפריז." "נו טוב, רק שתיזהר שאחת מהשובבות הללו לא תפיל אותך ברשתה." "בחייך מי צריך סוס זקן כמוני? (אז הוא היה 45 והיא בסביבת ה-42), "אולי איזו סוסה זקנה...?" היא השיבה באירוניה. "אין פה בכלל סוסים בעיר, רק קדילקים, רויסרויסים, מרצדים, לימוזינים וכו." "אתה כבר תמצא מישהי..." "יש לי חתולה סיאמית בבית וזה מספיק לי. אך יש כאן גם צעירים חתיכים בשפע." הוא גם סיפר לה את החוויות ההפלגה שלו בים. "הכול היה כפי שציפיתי, נהייתי מאוד, אך את קייט וינסנטל לצערי לא פגשתי... לעומת זאת כן פגשתי אישה אחת שגם כן נסעה לארה"ב להרצאות בענייני רפואה. היא טענה שהיא מכירה אותך. שמה ברטה איצקוביץ." "כן" השיבה מישל "אני זוכרת אותה מכנסים רפואיים. בסדר יקרי, נהיה בקשר."

*

את הרצאתו הראשונה באוניברסיטת ייל הוא פתח בציטטה מאת פילוסוף סיני מפורסם בשם ילאו תזו כדלקמן: "האדם הנבון מתבונן אל החלל ולא חושב שהקטן הוא זעיר מדי, או שהגדול הוא עצום מדי, בגלל שהוא יודע שאין גבולות לממדים." "אכן," הוא הוסיף "האטום הוא קטן מדי, ולא ניתן לראות אותו אלא במיקרוסקופ אלקטרוני, אך כמה שהוא זעיר כוחו עצום. בשימוש מושכל יכול להצמיד את האנושות להישגים נפלאים, לשחרר אותה בתלות בנפט, לספק אנרגיה זולה, מאידך הוא יכול להביא כליה למין האנושי, כפי שזה כבר הוכח בהיסטוריה. הכול תלוי בנו, בני אדם, האם אנו יכולים לרתום את הכוח האדיר הזה לתועלתנו, או להרוס ולהשמיד את החיים עלי אדמות."

לאחר דברי הפתיחה הקשים האלה הוא ניגש לעיקר נושא הרצאתו "האטום בשירות האנושות." קהל מאזיניו, ששתה את דבריו בצימאון, היה מורכב מרמות שונות של בוגרי השכלה אוניברסיטאיים, מרצים בנושא, ואפילו נוכחו מדענים רבים. הוא הצליח לרתק אותם בניתוחיו הבהירים וההגייוניים. בסוף הרצאתו הוא נתן אפשרות לשאלות. השאלה הראשונה הייתה "האם איראן עדיין רחוקה מהפצצה?" "קשה לדעת," הוא ענה "הם צריכים להפעיל שורה של אמצעים טכנולוגיים, מאות צנטריפוגות. לדעת מקורות ביון בינלאומיים זה יכול לקחת עוד שנתיים, אולי יותר, עד שהם יהיו מוכנים ליצור את הפצצה. לתקופה נוספת הם יהיו זקוקים כדי להעביר אותה כנשק בליסטי לטילים שלהם. אך אין לסמוך על המידע הזה באופן מוחלט. עלולות לחול הפתעות שאיש אינו צופה אותן היום. על כל פנים הם ינסו למשוך ולתמרן ככל יכולתם כדי להרוויח זמן. לשם כך הם ינצלו כל סדק פוליטי ואי הסכמה בין המעצמות למניעת סנקציות נגדם." שאלה נוספת הייתה מאת סטודנטית חגיגית בעלת צמות ארוכות "האיראנים מאיימים להשמיד את ישראל. האם הם ישתמשו בפצצה, אם וכאשר היא תעמוד לרשותם?" פר. פקארד השתהה בתשובתו וניכר היה בפניו שהוא שוקל כל מילה. לבסוף אמר "הביטי, לא בכדי כינו את פצצת האטום כנשק אולטימטיבי, או נשק יום הדין. אחרי שהאמריקאים השתמשו בה במלחמת העולם השנייה כדי להכריע את יפן במלחמה, ולחסוך בכך חיי אלפי חיילים אמריקאים, הם בעצמם לא ידעו בדיוק לפני כן איזה השפעה הרסנית תהיה לפצצה. עכשיו אנו יודעים: זה יהיה מוות מידי רק לאלפים בודדים, בני מזל. אולם עבור אלה שיישאר בחיים זו תהיה גסיסה איטית ונוראית, עם ייסורי גיהנום. גם הדורות הבאים יסבלו ממחלות קשות, כמו למשל סרטן

העור, עיוורון וכולי." הוא השתהה בדבריו, אחר כך ענה "שום אדם שפוי ברוחו, ממשלה, או גוף צבאי אחר אחראי לא ייפתח במלחמה אטומית אם מוכנות לשאת את התוצאות שלה. עד כה ארצות בעלי נשק גרעיני לא השתמשו בה ונלחמו מלחמות קונבנציונליות ביניהן. כדוגמת המלחמה של ארה"ב בוייטנאם. אולם אי אפשר לדעת איך זה יהיה אצל ממשלה פונדמנטליסטית, המובלת על ידי עיוותים של תורות משיחיות המושפעת על ידי קיצוניים פנאטיים, משולהבים, בעלי שנהא עיוורת המעבירה אותם על דעתם. לא איכפת להם מה יהיו תוצאות מעשיהם. "אחריהם המבול", הם אומרים. הפצצה היא חרב פיפיות: התוקף עלול להיות המותקף ולקבל את גמולו שבעתיים. הסכנה הכי גדולה תמונה בכך שגוף טרוריסטי ישתלט על נשק אטומי. הבה נקווה שזה לעולם לא יקרה." הוא הסתכל על שעונו "שאלה אחרונה בבקשה", אמר בהצביעו על צעיר גבוה ובלונדיני. "האם לא הגיע הזמן שישראל תחדל להשתמש בעמימות בקשר היותה מעצמה גרעינית?" נימת צחוק עברה בין קהל המאזינים באולם. לבסוף פר' פקארד אמר "את השאלה זאת תוכלו להפנות לפוליטיקאים. בכל אופן אני לא יכול ואף לא רשאי לענות עליה." בסוף הרצאתו קהל הסטודנטים נפרד ממנו בתשואות ובתרועות הידד רמות.

פר' שמעון פקארד ניתקל בשאלות דומות מקהל מאזיניו לאלו שנשאלו באוניברסיטת ייל, גם במקומות אחרים בסיורו. שמו הלך לפניו ובכל מקום קיבלו את פניו בתשואות.

פרק שלישי

איזמיר רדאק התרווח ליד שולחן הכתיבה שלו והשתקע בקריאת העיתון היומי המופיע בשפה הערבית בעיר שיקגו. כדי להגיע למשרדו המפואר השוכן באחד הרובעים העשירים של העיר, בבנין רב קומות, בקומה ה-23, המבקרים אצלו היו צריכים לעבור שורה של בדיקות קפדניות ביותר: זיהויים ואף בדיקות גופניות. הוא היה המפקד העליון של ארגון "אל קאידה" בשלוחת ארה"ב. אישיות נרדפת על ידי המשטרה הפדראלית, ה-"אפ.בי.אי.", ה-"סי.אי.אי.", ועוד על ידי ארגונים אנטי טרוריסטיים שונים. גם שליחי המוסד עכבו אחריו, אך עד כה בלי הצלחה. הוא משך בחוטים ממרומי גורד השחקים שבשיקגו. צלצול פתאומי של הטלפון על שולחנו העיר אותו מקריאתו השלווה. הוא הרים את השפופרת ושמע את קולו של סגנו עבדול שחדה "איזמיר, יש לי הודעה חשובה על 'דג' שמן. עלינו להיפגש בדחיפות בעניין." "תפאדל, תבוא, אני פה." הייתה תשובתו הלקונית של מפקדו. 'דג' שמן' בשפת הסתרים שלהם פירושה היה מישהו ששווה ערך רב שעלול ליפול קורבן למזימות שלהם.

כעבור שעה קלה שחדה כבר היה אצלו. הוא התיישב מולו והפטיר "מבקר בעיר מדען, חוקר ישראלי לענייני אטום. הוא הרצה באוניברסיטה פה. לא יודע כמה זמן ישהה בעיר. לפי התצפיות שלנו יש עליו שמירה קפדנית ביותר. שומרי ראש קבועים צמודים אליו. אם היינו יכולים לשים ידנו עליו, שכרינו היה יוצא טוב. הוא מפורסם בעולם ונחשב בעל ידע רחב ביותר במחקר הגרעיני. ישראל ואפילו ארה"ב היו משלמים הון תועפות עבורו. כדאי לנסות. מה אתה אומר?"

רדאק נשען אחורה בכורסתו, הצית סיגרית ושאל "יש לך איזו השגות, תוכניות, רעיונות בעניין?" "ישנן כמה אפשרויות, השיב שחדה "האחת להחדיר 'חדרנית' אל חדרו במלון בטענה שהיא באה לסדר את החדר. לחסל באקדח עם משתיק קול את השומרי הראש שלו שכנראה ישמרו עליו מחוץ לחדר. בו בזמן ה'חדרנית' שלנו תוביל אותו באיזמי הנשק שלה החוצה מחוץ למלון, כשיובהר לו כי אם הוא יתנגד, או יקים צעקות הוא יהיה בן מוות."

"יפה", הגיב רדאק "השאלה אם תצליחו להוביל אותו עד ליציאה מהמלון בצורה חלקה, בלי לעורר את תשומת ליבם של אנשי הביטחון של המלון?" "לא עיבדנו את כל הפרטים עד כה, אבל זו רק אפשרות אחת, ענה שחדה. "על איזה אמצעי תחבולה אחרים אתם עוד חושבים?" "לתפוס אותו כשהוא בחוץ ולנטרל את השומרים שלו, ולהכניס אותו מיד לתוך הרכב שלנו שיחכה בקרבת המקום." "לא רע, לא רע," אישר רדאק את שביעות רצונו, תוך שפשוף כפות ידיו "יש לך עוד רעיון?" "אולי לפתות אותו לשכב עם 'חתיכה' משלנו שנחדיר למלון." "זה נראה לי הפחות מוצלח מכולם" הגיב רדאק "הוא, כך מסתבר, כבר איש די מבוגר." "מה זה מבוגר? בן 45" לגלג שחדה "יש כאלה שרק בגיל כזה מתעורר אצלם החשק המיני..." "עם לנערה הזאת תהיה חזות מזרחית," העיר רדאק "זה מיד יעורר אצלו חשדות." "לא, יש לנו דווקא אחת עם פרצוף אירופי לחלוטין." השניים עוד דנו בהיבטים שונים של אפשרויות הפעולה, אחר כך שחדה העיר "הזמן דוחק, לא יודעים מתי הוא יעזוב את העיר ויעבור לעיר אחרת לשם המשך הרצאותיו, אז נצטרך לעבד תוכניות חדשות שוב." "לי נראה דווקא התוכנית השנייה," אמר רדאק "לארוב לו כשהוא יוצא החוצה מהמלון, לעשות לו מלכודת, לחסל מיד את שומרי ראשו וכל אדם שאמור לעזור לו; שוטר, איש בטחון וכולי, להכניס אותו לרכב שיחכה במקום לצורך זה, ולהסתלק אתו במהירות האפשרית תוך החלפת רכב בשלב מאוחר יותר." "אתה בהחלט צודק," הסכים אתו שחדה "גם לי נראה שזו התוכנית הכי ריאלי, עם הכי פחות הסתבכויות." השניים לחצו ידיים ושחדה אמר "סמוך עלינו אחי, אנו נעשה את המלאכה על הצד הטוב ביותר."

מרגע ששחדה קיבל את האישור ממפקדו החלו הכנות קדחתניות לביצוע הפעולה: הנשק חולק, המכוניות הוכנו עם מספרי זיהוי מתחלפים, כל אלה שהיו אמורים להשתתף במבצע קיבלו הוראות מדויקות לביצוע הפעולה. גם מקום לשמירת השבוי הוכן עם אפשרות מהירה להעבירו למקום אחר. פעולת החטיפה אמורה הייתה להתחיל מרגע שינתן האות כי הכול בסדר והאנשים מוכנים. הקשר בין המשתתפים אמור להתבצע לפי קודים מוסכמים בין כולם על ידי מכשירי קשר מיוחדים הפועלים בתדרים סודיים. הלוכדים קיבלו את תמונתו של סימון פקארד כדי להקל בזיהויו. לפי ידע שהטורוריסטים אספו מעמיתיהם המשרתים במלון "אינטרקונטיננטל" בשיקגו, תחת שמות וזהויות בדויים, פר' פקארד אמור היה לעזוב את המלון בשעה 9.00 בבוקר ולטוס ללוס אנג'לס מהשדה התעופה של שיקגו. אכן פקארד יצא את המלון בשעה הנקובה כשמכונית הלימוזינה המתינה לו בכניסה עם הנהג. מזוודותיו כבר היו בתוך המכונית. לאחר שהתקרב אל הלימוזינה, לפתע שני אנשים גברתיים, שהיו בסביבה, שהיו מתחזים לעוברי אורח תמימים, תפסו אותו בכוח וסחבו אותו לעבר רכב אחר שהמתין גם כן בקרבה. שומרי ראשו של פקארד רצו להתערב ולשחרר אותו מידי האלמונים, אך לפתע נשמעו יריות עמומות ושני שומרי הראש צנחו מתים על המדרכה. הבריונים הכניסו את הפרופסור לרכב שלהם, אחר כך נכנסו לידו ונתנו סימן לנהג להתחיל בנסיעה. כל המחזה של החטיפה נמשך אך שניות בודדות, כך עד שאנשי המלון תפסו מה שהתרחש בחזית הבניין כבר היה מאוחר והטורוריסטים והפרופסור כבר נעלמו בתוך התנועה הסואנת של אחד הרחובות הראשיים של שיקגו. השוער של המלון, מי שהיה עד למחזה מיד הזעיק את אנשי המלון. אחרי כרבע שעה גם המשטרה הייתה בתמונה. לראשונה הם חקרו את השוער. הוא סיפר להם כי הרכב בו הטורוריסטים חטפו את הפרופסור היה כנראה רכב יפני גדול מסוג 'מאזדה'. זמן קצר אחר כך כל משטרת שיקגו הייתה כבר על הרגליים והחל מרדף מטורף אחרי מכונית המאזדה שנעלמה. עשרות ניידות משטרה חרשו את העיר עם סירנות מופעלות והעיר הייתה כמרוקחה רוגשת, כמו בימי 'אל-קפונה'. לאחר כשעה נמצאה מכונית המאזדה נטושה באחד הרחובות הצדדיים, ריקה מנוסעים. מאוחר יותר התברר שהמכונית הייתה גנובה.

השוטרים ערכו חיפוש מדוקדק במכונית ולקחו טביעת אצבעות. בו זמנית נערך תחכיר יסודי ומקיף על כל עובדי המלון 'אינטרקונטיננטל' מהמנהל הבכיר ועד השרת האחרון, כולל עובדי המטבח והמכבסה. כל אלה שהיו חשודים, במיוחד ממוצא מוסלמי, נלקחו לחקירה במשטרה. להגיע אל הפושעים היה דומה כמו למצוא מחט בערימת שחת. המשטרה הייתה משוכנעת שמישהו מעובדי המלון מסר ידיעה לטורוריסטים בקשר לתנועותיו של פר' פקארד. יותר מאוחר התחילו גם אנשי ה-'אפ. בי. אי.', ואנשי ה-'סי. אי. אי.' להיכנס לתמונה.

המחבלים (הטורוריסטים) בדרכם אל הבית בו הם התכוונו להחזיק את טרפם, לפחות באופן זמני, החליפו עוד שני רכבים, זאת כדי לבלבל את המשטרה. הבית, בן שני קומות, שכן בפרוור מוזנח של העיר. פר' פקארד שהמחבלים קשרו את עיניו, הוכנס, תוך דחיפות, אל קומת המרתף של הבניין. בסוף הושיבו אותו על כיסא ליד חלון שהיה מכוסה בוילון עבה. מישהו העלה אור ואז הסירו את התחבושת מעל עיניו.

פר' פקארד מצמץ בעיניו והבחין בשלוש דמויות שעמדו סביבו. אחד מהם כחכח בגרונו, אחר כך הפטיר באנגלית משובשת, בניב ערבי כבד "בוקר טוב פר' פקארד. אנו מבקשים סליחה על האי נעימות שגרמנו לך, אך לצערנו לא מצאנו דרך יעילה יותר לארח אותך אצלנו. אנחנו גם מבקשים סליחה שאין לנו פה התנאים והסידורים הנוחים שנהנית מהם במלונות שהתאכסנת בהם. אולם נשתדל להטיב אתך ככל יכולתנו. אם אתה רעב אנו נדאג לך מיד למזון ושתייה. תהיה פה זמן מסוים, כרגע לא יכולים להגיד כמה. אולי במשך הזמן נעביר אותך למקום יותר טוב. אז תרגיש בנוח וברוך הבא, "WELCOME".

פר' פקארד מי שעל אף התעללויות, הטלטולים שעבר השתדל לשמור על שפיותו, על קור רוחו ואפילו על חוש ההומור שלו, שאל את הסובבים אותו "הודות למה, אם מותר לי לשאול, אני זוכה לאירוח הלבבי אצלכם?" גיחוך רם עבר בין הנוכחים בחדר. אחד מהם אמר, ספק בצחוק, ספק ברצינות "ובכן תעזור לנו להשיג לנו איזה פצצה קטנה." "אתם בוודאי מתכוונים לפצצת אטום?" "נו בוודאי, אלא מה?" הייתה התשובה. "ובכן רבותי, אתם תפסתם את האיש הלא נכון. אין לי שום ידע איך משיגים ואיך בונים פצצות אטום, ואין לי בכיס פצצות כאלו. אומנם יש לי מושגים תיאורטיים מסוימים איך בונים פצצה כזאת, אך מידע כזה אפשר למצוא היום בכל ספר לימוד לפיזיקה שעוסק בנדון. אני איש שמתמחה בבניית כורים לצורכי שלום, להפקת חשמל, ואני מניח שלעשות שלום עם הישראלים זה לא השאיפה שלכם. אך בכלל מה אתם צריכים את הפצצה?" הוא שאל בעשותו את עצמו תמים. "בשביל למחוק את המדינה המזורגגת שלכם מעל פני האדמה, אחד ולתמיד!" קרא בזעם אחד המחבלים בעל זיפים דוקרניים. "אתם תיקחו את הפרנסה מידי הנשיא הפרסי, מר אחמדינג'אד. הוא כבר מזמן הגה את הרעיון. חוץ מזה אתם יודעים כמה שטח צריך בשביל לבנות פצצה? יותר מאשר כל שטחה של העיר שיקגו. מפעל ענק בהשקעה של מאות מיליוני

דולרים. זה לא בשבילכם. רק לידיעתכם רציתי לציין כי פצצת אטום, לא משנה היכן היא שתפגע בישראל, היא תהרוג גם ערבים באותה מידה כמו יהודים. אם זה בכלל אכפת לכם? - מה...?, כמה מרחק יש בין תל אביב ליפו?, בין נתניה לטול כרם? בין חיפה לעכו? ממש מרחק של זריקת אבן. בחיפה היהודים והערבים כמעט חיים ביחד."

חבורת המחבלים התייעצה ביניהם. אחר כך אחד מהם אמר "איך שלא יהיה אנחנו כבר נשיג מהממשלה שלכם דמי כופר ראויים בעדך. הם ישלמו ביד רחבה. גם יבצעו כמה פעולות שנדרוש מהם." "מה למשל?" שאל פקארד. "על זה עוד נחשוב מאוחר יותר. כעת, היש ברצונך משהו לאכול?" "אני כבר אוכל יחד אתכם. מה, האוכל לבדי...?" "המחבלים הסתכלו זה בזה מופתעים, כאילו שאלו מה, הפרופסור השתגע?, אחר כך אחד מהם אמר "תפאדל, אם רצונך בכך אתה מוזמן. אנו נאכל עוד מעט. בינתיים תנוח" אמר והצביע על מיטה שעמדה בפנית החדר. כעבור כחצי שעה הזמינו אותו למטבח וכולם התיישבו ליד שולחן עגול לארוחת צהריים שכללה סלטים שונים, הרבה חומוס, זיתים, חלבה, פיתות ומשקה ערק. הם אכלו בידיים. פר' פקארד ששירת בצבא ביחידות הסיירת לא היה איש מפונק. היחידה שלו לא פעם התארחת אצל ערבים ובדואים. כולם סעדו את ליבם בתאבון. אחר כך פר' פקארד שאל "האם כבר חשבתם מה תדרשו בעדי מהממשלה שלנו?" אחד המחבלים שנשמע לשם אאוד פתח "על כך עלינו להתייעץ עם המפקדה שלנו, אולם לדעתי אנו נדרוש מהצבא הישראלי לסגת מכל השטחים הכבושים, לשחרר את כל התשלומים המגיעים לפלסטינאים ועוד איזה כופר קטן עבורך-- נאמר 30 מיליון דולר". פר' פקארד הנהן בראשו "תביעות ראויות לשמן, אך מאיפה יש לכם הביטחון שהממשלה שלנו תענה לדרישותיכם?" אאוד ענה "אם הם מוכנים לשחרר 10,000 שבויים מהשבי תמורת 3 חיילים מסכנים, למה הם לא יענו לדרישותינו?" "אתה יודע מה אאוד? אתה צודק," אמר הפרופסור להפתעת כולם "אם הם באמת ישחררו את כל השבויים תמורת שלושת החיילים השבויים, אז אין שום סיבה למה שלא יענו לדרישותיכם הצודקות?" אחד משלושת המחבלים כמעט נפל מהכיסא מרוב הפתעה. אחר כך נתן טפיחה ידידותית על שכמו של פר' פקארד "וואללה, עוד מעט אתה תהיה אחד משלנו!"

בליבו פקארד תיעב את האנשים האלה. כל ישותם הייתה לחיות ממעשי טרור, סחיטה ואיומים. הוא לא ידע אם הם אי פעם עבדו בחייהם למחייתם. על כל פנים הוא ניסה להיות ידידותי איתם, להתחבב עליהם ולנצל את זה בבוא העת לבריחה מידיהם. אולם הוא דאג יותר על משפחתו שהשאיר בבית מאשר לעצמו. הוא שם לב כי מדי פעם נכנסו לבית עוד אנשים, מחוץ השלושה שהוא הכיר אותם, ושוחחו בערבית עם המחבלים. היו אלה כנראה השומרים והתצפיתנים של המקום, הוא סבר. למחרת פר' פקארד ישב לבדו על מיטתו בחדר ותהה מה יהיה גורלו?, מה יעשו בו המחבלים? לפתע אחד מהם, בשם יוסוף נכנם לחדר והתיישב לידו על המיטה. אחר כך שאל אותו "ובכן פרופסור, מה אתה חושב? האם הממשלה שלכם תענה לתביעותינו?" "מה זה תענה...?", הוא לגלג "אפילו יוסיפו לכם איזה בונוס קטן. בכלל הישראלים הם עשירים מאוד, רק אתה יודע הם נורא קמצנים. הנה זה לקח להם שנה שלמה עד שהוסיפו לי משהו לשכר שלי. אבל לכם ישלמו ביד רחבה". "וואללה אתה ליצן גדול", רטן האיש, אחר כך עזב אותו.

פרק רביעי

הידיעות על חטיפתו של פר' פקארד התפשטו באמריקה ובכל העולם כמו אש בשדה קוצים. עיתוני שיקגו בישרו בעמודיהם הראשונים "חוקר אטום ישראלי, פר' פקארד, שבא לסדרת הרצאות ברחבי ארה"ב נחטף לאור יום מפתח מלונו, כנראה על ידי אנשי "אל קאידה". כששאתו של פקארד, מישל, שמעה את הידיעה היא התעלפה. ילדיה מיד קראו לרופא המשפחה והוא טיפל בה במסירות עד שרוחה שבה אליה. יותר מאוחר הגיעו אל המשפחה קרובים, ידידים, אישים מסגל שותפיו לעבודה מהאוניברסיטה וגם כמה חברי ממשלה. "אני רוצה מיד לנסוע לארה"ב לראות שם בעצמי מה קורה" מישל פרצה בבכי "כנראה לא שמרו מספיק טוב עליו, הפקירו אותו!" הנוכחים ניסו להסביר לה כי אין טעם בנסיעתה, הרי כל משטרת שיקגו וכל סוכנויות הביון דולקים בעקבות החוטפים, ונוכחותה במקום לא יוסיף לעניין שום דבר. אולם מישל לא נרגעה וחזרה "הם לא שמרו עליו כראוי, אני חוששת על חייו." שני ילדיה, פיליפ בן ה-16 וסנדרה בת ה-14 לא זזו ממנה לרגע וניסו לנחם אותה "אימא אל תבכי, תראי לא יקרה לו שום דבר. אבא כבר יצא בחייו מסכנות יותר גדולות." "האם החוטפים כבר הציגו את דרישתם, מה הם רוצים תמורתו?" היא שאלה בקול רוטט את אחד מחברי הממשלה הנוכחים. "לא, טרם הגיעה שום דרישה מהם, אך אנו מצפים שזו תגיע בקרוב".

אכן, למחרת היום דרישת הטרוריסטים הגיעה. ממשלת ישראל שהתכנסה לשיבת חירום בעניין וראש הממשלה קרא בקול לפני חברי הכנסת את נוסח הדרישה: "א) להסיג את הצבא מכל השטחים הכבושים, (ב) לשחרר מיד את כל הכספים של הפלסטינאים המוחזקים על ידי ישראל. ג) להעביר סך 30 מיליון \$ לממשלת החמאס' תמורת שיחררו של הפרופסור. הם נותנים לנו 3 שבועות להיענות לדרישותיהם. אם

נסרב, פר' פקארד יוצא להורג בתום התקופה. "רעש והפגנה של אי-רצון בולט עברה בין ספסלי הכנסת. ראש הממשלה המשיך בזעם "אני חושב שהם ירדו לגמרי מהפסים! הם חוטפים מישהו וחושבים שהישראלים יעשו במכנסיים ברוב פחד." מספסלי הסיעות הערביות נשמעה צעקה "הם צודקים. באמת הגיע הזמן לסגת מהשטחים!" ראש הממשלה ענה לו "גם אם נחזיר את השטחים עד הסנטימטר האחרון, אז הם ירצו את יפו, גם את חיפה ונצרת." אחר כך בישיבה סגורה בין חברי הקבינט הביטחוני הוא אמר "נפרסם הודעה שאנו דנים בדרישותיהם, נתמקח אתם וננסה למשוך זמן ככל הניתן, על מנת לאפשר לכוחות הביטחון בארה"ב לגלות את המחבוא של החוטפים ולנסות לשחרר את פר' פקארד."

*

באותו הזמן בשיקגו הדרמה נמשכה. גם ממשלת ארה"ב התכנסה ודנה בעניין החטיפה. החקירות לגילוי השותפים בין עובדי המלון 'אינטרקונטיננטל' נמשכו במלאו עוזם. החשודים הועמדו בפני שאלות מביכות ואף ערכו להם בדיקות במכשיר פליאוגרף. לפי שעה החוקרים לא הגיעו לשום תוצאה משביעת רצון. לא נמצאה קצה של חוט שיוליך לגלוי זהות החוטפים. כוחות המשטרה בעיר המשיכו בסריקה יסודית של כל מחוזות העיר בחיפוש אחרי החוטפים. בכבישים נערכו בדיקות פתע, נסרקו מפות של כל האזורים היכן שהמחבלים עלולים להסתתר. כל פיסת מידע נבדקה. אולם שום דבר לפי שעה לא נתגלה. השעות נקפו, הימים עברו. בישראל וברחבי העולם עקבו בדריכות על מה קורה בעניין החטיפה. בביתם של הפקארדים שררה אווירה קשה שגבלה בדיכאון. מישל הייתה כל הזמן בהשגחה רפואית. נשאר שבוע בלבד עד תום האולטימאטום שהמחבלים הקציבו לישראל. סוכנים מטעם ממשלת גרמניה הציעו את עזרתם לתווך בין המחבלים לבין ישראל. בממשלה התייעצו שוב ושוב ובסוף מסרו לגרמנים שישראל מוכנה לשחרר לפלסטינאים את הכספים שהיא מחזיקה, אך רק פלג של אבו מאזן היה בעד שחרור הפרופסור. תשובת המחבלים הייתה נחרצת: "אל תעבדו אלינו, אנו רוצים מלוי כל דרישתנו. יש לכם פחות משבוע!"

*

רוברט קוגן מפכ"ל של משטרת שיקגו היה שוטר ותיק ומנוסה בתפקידו. הוא כבר ניהל מרדפים רבים אחרי חבורות פושעים מרושעים ומנובלים. מרדפים אלה לא אחד היו מלווים בקרבות רחוב עזים, תחת מטר יריות. רבים מאנשיו נפלו קורבן לכנופיות המזוינות. גם אביו היה שוטר. הוא ניהל מלחמות קשות בשנות ה-30 ה"יבשות" נגד מפירי החוק, בעת שהממשלה אסרה את המסחר במשקאות המכילות אלכוהול. למשטרת העיר שיקגו, אחד המשטרות המובילות בעולם בתחום ובציוד המודרני והמשוכלל שלה, היה קשה לאתר פושעים הנמלטים מידי החוק. העיר משתרעת על שטח ענק ומספר תושביה מונה מעל 3 מיליון. כעת עמדה בפני קוגן משימה לא פחות קשה: לאתר חבורה של אנשי 'אל קאידה' שבהצליחו לחטוף את הפרופסור הישראלי על אף השמירה ההדוקה שהציבו סביבו. מאז האירוע הטרגי הנורא בעיר ניו-יורק ב-9/11, בה קיפחו את חייהם 3000 אזרחים, ממשלת ארה"ב מתייחסת לארגון 'אל קאידה' בחומרה רבה. חברי הארגון נרדפים עד חורמה בכל מקום במדינה, ומנהיגיהם ירדו למחתרת. בין אלפי התושבים של שיקגו ממוצא אסיאתי ומוסלמי לא קשה לארגון למצוא תומכים ואוהדים, ואף משתפי פעולה. האירוניה שבדבר היא שבשנות ה-70, בעת שהסובייטים פלשו לאפגניסטן, הייתה שיאה של המלחמה הקרה בין שתי המעצמות, וארה"ב תמכה, ממנה וצידה את צבאו של מומחמדג'ין ואת מי שעמד בראשו, הארכי טרוריסט בן לאדן. צבאו של בן לאדן הצליח לגרש את הצבא האדום מארצו תוך אבדות גדולות. אולם אז בן לאדן, שהוא בן של מיליונר סעודי וגדל בארה"ב, הפך את עורו והחל במלחמת ג'יהאד על הכופרים הנוצרים ונגד היהודים. עד מהרה הוא הפך לאחד האויבים המרים של אמריקה.

*

לבית שבו שהחוטפים החזיקו את פר' פקארד הייתה יציאה תת קרקעית לבריחה בשעת הצורך. גם הבתים הסמוכים היו ברשותם. הם הציבו, יום ולילה, תצפיות בכל מקום ושמרו שלא יופתעו. בחצר הבית חנתה מכונית מסחרית סגורה וגדולה, סוג של ואן אמריקאי. מהחניה הובילה דרך סלולה החוצה לרחוב צדדי אחורי. כוחות הביטחון ערכו סיורים תכופים בכל השכונות. באחד הימים ניידת משטרה נעצרה לפני הבית שהמחבלים הסתירו בו את פקארד. בניידת ישבו שני שוטרים ושוחחו ביניהם. הם הבחינו בתנועה חשודה בסביבת הבית ובמיוחד שמו לב, בעזרת משקפת חזקה, שמסתכלים עליהם מבעד לתריסים המוגפים של הבית. אחר כך בדקו את מספרי הרישוי של המכונית שחנתה בחצר. הם התקשרו למוקד ושאלו למי המכונית שייכת. מאחר שהודיעו להם שמספר כזה בכלל לא קיימת ברשימה, זה היה סימן שמשהו לא כשורה מתרחש בתחום הבית.

התצפיתנים של הטרוריסטים הודיעו על הניידת שחנתה לפני הבית ומיד הוכרזה כוננות והם שקלו לעבור לבית הסמוך דרך היציאה התת-קרקעית, אולם לפי שעה לא עשו שום דבר. כעבור זמן מה ניידת המשטרה הסתלקה מהמקום ושומרי הבית נשמו לרווחה. אולם כעבור שעה הופיעו שם מספר ניידות משוריניות ובתוכן שוטרים חמושים וקסדות קרב על ראשיהם. המחבלים נכנסו בבהלה לרכב החונה בחצר ובסחבם את הפרופסור אתם התניעו את הרכב והסתלקו מהבית בדהרה.

כעבור שניות מעטות כל הניידות דלקו בעקבות הרכב הנמלט. המשטרה הזעיקה את כל הניידות בסביבה ועד מהרה התפתח מרדף משטרתי רב ממדים, כזאת שאפשר לראות רק בסרטים הוליוודיים. מכונית המחבלים חצתה צמתים באור אדום, עלתה על המדרכה, דרסה הולכי רגל, עברה למסלול הנגדי וכמעט שהתנגשה מרכב שבא ממול. אחרי חצי שעה של מרדף מטורף מכוניתם התנגשה בעמוד והתהפכה. מיד אחר כך אנשי המשטרה ניגשו למקום ובנשק דרוך הם בדקו את המכונית, אך להפתעתם הגמורה מצאו אותה ריקה. המחבלים נמלטו. פר' פקארד היה מוסתר כל העת, בידיו ורגליו קשורות מתחת לספסל של המכונית. לאחר שהמכונית התהפכה המחבלים סחבו אותו ונעלמו בין שדה של קוצים גבוהים שבסביבה.

השוטרים הזעיקו את יחידת המסוקים ומסרו להם את פרטי השטח שהמחבלים אמורים בו להסתתר. לא עברה אלא חצי שעה ואחד המסוקים גילה תנועה חשודה בין סבך הקוצים. הטייסים מסרו דיווח מדויק לשוטרים. "חושבני שגילינו אותם," דיווח אחד הטייסים. בעקבות גלוי המקום כוחות המשטרה הקיפו את השטח ובעזרת רמקולים רבי עוצמה קראו למחבלים להיכנע. "האזור מוקף מכל עבר, אין לכם כל סיכוי להימלט. צאו בידיים מורמת מתוך השיחים ותיכנעו לכוחות הביטחון!" "אנו נשחרר את הפרופסור אם תתנו לנו להימלט," הם צעקו בחזרה. מפקדי השוטרים התייעצו ביניהם. אחרי זמן קצר הם ענו ברמקולים. "טוב, שחררו את הפרופסור ותלכו לכל הרוחות. אולם יד הצדק ישיג אתכם לאן שלא תברחו!" כעבור רבע שעה פר' פקארד הגיע אל יחידת השוטרים, חבול ופצוע אך לכאורה בשלמות גופנית. השוטרים היו כל כך מרוגשים שחיבקו לחיקם את הפרופסור. מפקד כוחות המשטרה שבמקום נשם לרווחה. בנגבו את מצחו המזיע הוא הפטיר אנחה: "וואו, הפעם יצאנו בזול. מקווה שאיש מהצוות שלי לא נפגע." "ומה עם הטרוריסטים?" שאל אותו מישהו מהקהל הרב של סקרנים שהתקבץ בסביבה "סמוך עלינו, הם לא יברחו רחוק," אמר בנתנו טפיחה על גבו של השואל. פר' פקארד הועלה לרכב אמבולנס שחכה בסביבה ונלקח לבדיקה בבית חולים סמוך.

*

בישראל עדיין לא ידעו על שחררו של הפרופסור, והממשלה דנה בכובד ראש על מה אפשר עוד להציע בינתיים לטרוריסטים. היו כל מיני הצעות, חלקן ברי ביצוע, וחלקן לא מבוססות. ראש הממשלה הביע את דעתו כי כל היענות לדרישת המחבלים, כמו במקרים אחרים דומים, רק תביא לדרישות אחרות, קשות ונועזות יותר מצדם. "אסור להיכנע לטרור," הוא הדגיש "לא יהיה אז גבול!" בביתם של הפקארדים האווירה הייתה קשה. אשתו, מישל, כבר הייתה מיואשת "אמרתי לו שלא ייסע לאמריקה. בשביל מה הוא היה צריך את זה?" האמריקאים, לאחר שחקרו את הפרופסור ביסודיות על אודות המחבלים ועל החטיפה עצמה, מצאו שהוא בריא ושלם. אחר כך העלו אותו, עם מזוודותיו על המטוס 'אל על' הראשון ושלחו אותו חזרה לישראל. משנתקבלה הידיעה על שחרורו של פרי פקארד כולם נשמו לרווחה.

החיפושים אחר הטרוריסטים שנמלטו נמשכו בכל העוצמה. הם כנראה עלו על הכביש העוקף את שדה הקוצים. תפסו איזה טרמפ או מונית ועקבותיהם שוב נעלמו. מפקדי המשטרה כבר הצטערו שנתנו להם לחמוק מידם, אך הם יותר היו מעוניינים להציל את הפרופסור. המשטרה עצרה מוניות רבות, אך זה לא עזר, לא הצליחו להפיק מידע מאף נהג. היה חשש שהחוטפים ינסו לברוח מארה"ב לארץ מקלט למזרח התיכון, או למזרח הרחוק. כל נמלי התעופה הועמדו במצב אכן. כעבור כמה ימים בשדה התעופה של העיר שיקגו בלשים עלו על מטוס של "אייר אגייפט" מצרי וערכו בדיקה קפדנית בתאי הנוסעים. לפי התיאור המדויק של פקארד הם זיהו את שלושת המחבלים והורידו אותם מהמטוס. בחקירה שלהם התברר שהם ניסו לברוח מארה"ב למצריים בעזרת דרכונים מזויפים. לגבי השותפים שלהם הם לא יכלו למסור פרטים, מי הם ולאן ברחו. אולם בהמשך חקירתם, ולאחר שחוקרי המשטרה אימו עליהם בעינויים קשים אם הם לא יגלו היכן שוכנת מפקדתם ומי הם המנהיגים שלהם, הם החלו "לזמר", ואף מסרו את השמות לחוקרים. זה לא לקח זמן רב ורדאק ושחדה היו מאחורי מנעול וברחו.

*

לאחר יומיים פעמון הדלת צלצל אצל משפחת פקארד. את הדלת פתחה מישל. חבר ממשלה בשם אביגדור הלמן ניצב בפתח יאמר לה "גברת פקארד, הבאתי לך מישהו שאת בטח תהיי מאושרת לקבלו. הנהו" מאחורי גבו של אביגדור הופיע בעלה שמעון והיא פלטה צעקת שמחה ענקית. איש ואישה נפלו לזרועות האחת לשני. הוא היה נראה עייף ותשוש אך במצב גופני טוב. הדברים התרחשו מהר מדי והיה לה קשה להאמין שבעלה יחזור אליה כה מהר. היא לא ידעה את נפשה מרוב אושר. אחר שהוא נח, ישן קצת ואכל משהו הוא התחיל לספר למשפחה את סיפור המדהים: "בימים הראשונים לשהותי בארה"ב היה לי כייף: ביליתי, טיילתי, אכלתי במסעדות, בקרתי חנויות ובבתי כל בו. לא נראו לי שום סכנות, עד שהגעתי לשיקגו להרצות באוניברסיטת 'קולומביה קולג'. "למחרת ההרצאה התכוונתי לטוס ללוס אנג'לס. אז בא לי המזל הרע." הוא חזר וסיפר על כל השלשלות האירועים שעבר בשבי של המחבלים. "הצלחתי להתיידד אתם, טענתי שהם צודקים בדרישותיהם כלפי ממשלת ישראל. עד כדי כך שהם כבר חשבו לאמץ אותי כאחד

משלהם. אכלתי יחד אתם בידיים. כל כך הרבה חומוס לא ניגבתי בחיים שלי, " הוא הוסיף בחיוך "הייתה לי התחושה שהדבר עשוי לעזור לי במקרה של בריחה מהם, או שמה שבאמת קרה, הם שחררו אותי מידיהם." הוא סיפר למשפחה על כל המרדפים של המשטרה אחריהם ואת הנסיבות השחרור שלו. "כפי ששמעתי כבר במטוס, בדרכי לארץ, רוב ה-ציפורים' כבר נתפסו על ידי כוחות המשטרה של ארה"ב, כולל המעפילים שלהם בשיקגו. המטומטמים האלה רצו שאני אשיג, או אבנה בשבילם פצצות אטום. לא פחות ולא יותר...! הם פשוט גנגסטרים שחיים מהטרור ומקבלים תמיכה נדיבה מארגון "אל קאידה" ומאביהם הרוחני בן לאדן. אוי לעולם אם נשק אטומי ייפול בידי הפנאטיים האלה. העיקר שזה נגמר בטוב. לפחות למדתי שיעור מאלף על בשרי איך פועלים הארגונים האלה." "ואני חששתי," אמרה מישל "שהאוניה שלכם תטבע מפגיעה של הר קרח." "או שאיזו יפיפייה אמריקאית תפיל אותי ברשתה..." התלוצץ שמעון. "אוי זאת הייתה רק איזו הלצה סתמית," השיבה מישל ואימצה את בעלה חזק לליבה. "אנחנו לעולם לא נעזוב האחת את השני."